

Bogății de nepătruns

7. Hristos, Marele Preot al nostru

Preoția Domnului Isus Hristos în mod surprinzător a fost deja schițată în multe particularități ca umbră, chiar dacă aceasta a avut loc printr-o preoție după o altă orânduială, și anume aceea a lui Aaron. De aceea vedem că la sfințirea lui se face deosebire într-un loc între el și fiii lui. Comun era spălarea lor cu apă; și după ce Moise l-a îmbrăcat pe Aaron cu haina preoțească, „a turnat din untdelemnul ungerii pe capul lui Aaron și l-a uns, ca să-l sfințească” (Levitic 8.6-12). Când Aaron era singur, despărțit de fiii lui, el a fost uns fără sânge, însă după aceea, când era împreună cu fiii săi, stropirea sângelui preceda ungerea (versetele 13-30). Motivul pentru această diferență este evident. Împreună cu fiii săi, Aaron este un model al Adunării ca familie preoțească; Aaron singur este însă o imagine a lui Hristos; de aceea și ungerea lui fără sânge, ca să arate adevărul, că marele lui Contramodel era „sfânt, nevinovat, nepătat” și „despărțit de păcat”, așa că nu avea nevoie de sânge, căci El era fără cusur și fără pată – sfânt înaintea lui Dumnezeu.

Într-o *privință* însă era imposibil ca Aaron să fie o imagine a lui Hristos. După ce el era spălat cu apă, el prezenta o imagine a curăției Sale; fără îndoială el nu putea, cu excepția funcției sale, să arate spre demnitatea Persoanei Lui. În mod corespunzător și în epistola către Evrei, unde este vorba în mod foarte deosebit de preoția Domnului, atenția noastră este îndreptată în primul rând spre demnitatea Persoanei Sale. Deja la începutul epistolei (capitolul 1) se spune: „Dumnezeu, după ce le-a vorbit odinioară în multe rânduri și în multe feluri părinților prin profeți, la sfârșitul acestor zile ne-a vorbit în Fiul.” În continuarea acestui verset găsim o enumerare lungă a gloriilor Sale personale. El este Fiu, Moștenitor și Creator; apoi El este strălucirea gloriei Sale și întipărirea Ființei Sale, care susține toate lucrurile prin cuvântul puterii Lui; care, după ce a făcut curățirea păcatelor prin Sine Însuși, S-a așezat la dreapta Maiestății în înălțime. În comparație cu îngerii se arată că El prin moștenirea Sa a primit un Nume mult mai ales decât ei; El este Fiul, Cel întâi-născut. Ca Dumnezeu I se spune, că Lui Îi aparține tronul veșnic al dreptății; El este uns cu untdelemn mai presus de tovarășii Lui; și după aceea se arată spre Dumnezeirea Lui neschimbătoare de Creator al tuturor lucrurilor, precum și la locul Său la dreapta lui Dumnezeu, așteptând până când vrăjmașii Lui vor fi puși așternut picioarelor Lui. În capitolul următor El este prezentat ca Fiu al Omului, ca Moștenitor al tuturor lucrurilor; pe când Isus, care a fost cu puțin mai prejos decât îngerii din cauza suferințelor morții, acum însă este încununat cu glorie și onoare; și după aceea – așa cum se potrivește gloriei Lui ca Dumnezeu -, ca Inițiator al mântuirii alor Săi, care prin suferințe a fost făcut desăvârșit; care a luat parte la carne și sânge, care a fost în toate ca frații Săi, pentru ca în cele referitoare la Dumnezeu să fie un Mare Preot milos și credincios, ca să facă ispășire pentru păcatele poporului.

Acestea sunt însușirile minunate ale Persoanei Marelui Preot al nostru. El este Dumnezeu, dar El este și Om, așa că îngerii, Moise, Iosua și Aaron în comparație directă cu El pălesc și dispar înaintea gloriei Sale mai presus de toate. Cu siguranță aceasta are să ne spună ceva. Deseori ne gândim la lucrarea Marelui Preot al nostru și a slujbei făcute de El, și desigur este bine să facem așa; însă primul lucru, asupra căruia Duhul Sfânt ne îndreaptă atenția, este Persoana Sa. Căci aptitudinea pentru funcția Sa precum și capacitatea de a o exercita depind de ființa Persoanei Sale. Dacă El nu ar fi Dumnezeu și în același timp Om, atunci El nu ar fi putut face ispășire pentru păcatele poporului; și dacă El nu ar fi Om și în același timp Dumnezeu, atunci nu ar fi putut să nimicească prin moarte pe cel care are puterea morții, acesta este diavolul, și să poată elibera pe toți aceia care prin frica morții toată viața lor ar fost

supuși robiei; și nici nu ar fi putut face desăvârșiți prin suferință (Evrei 2). Deci funcția Lui este întărită în primul rând prin Persoana Sa, motiv pentru care și Duhul lui Dumnezeu poate convinge și mângâia inimile noastre, prin aceea că El ne prezintă mai întâi clar multitudinea gloriilor și demnității Sale, înainte ca El să ne îndrepte spre misiunile preoției Sale.

În continuare vrem să ne preocupăm mai detaliat cu aceia pentru care El este Preot. Este potrivit în locul acesta să fim exacti; și anume în primul rând, deoarece aici este vorba de o întrebare deosebit de importantă, și în al doilea rând, deoarece în legătură cu aceasta este multă încurcătură în jurul nostru. Multe cântări din cărțile de cântări de exemplu sună așa ca și cum El ar fi neîngrădit Preot pentru toți! Este așa? Nimic nu ar putea fi mai îndepărtat de adevăr ca aceasta. Chiar și o comparație cu preoția iudaică ar trebui să împiedice o astfel de părere falsă, căci și Aaron a exercitat funcția sa nu pentru toți oamenii, ci numai pentru poporul Israel, pentru aceia care au fost aduși într-o relație cu Dumnezeu deosebit de înaltă și recunoscută. Desigur între aceștia erau atât născuți din nou cât și nenăscuți din nou; dar nu despre aceasta este vorba aici. Întreg Israelul era un popor salvat; toți au fost scoși în aceeași măsură din Egipt și au trecut prin Marea Roșie; deci toți, vorbind simbolic, erau mântuiți. Drept urmare Israel ca întreg este o imagine a acelor care astăzi sunt mântuiți – a poporului lui Dumnezeu de pe pământ. Drept urmare Hristos exercită funcția Sa de preot numai pentru credincioși, pentru aceia care sunt ai Săi. Este deci vorba de un popor răscumpărat, care, asemenea poporului Israel de atunci, străbate pustiul; ei sunt priviți ca pelerini și străini aflați în călătorie spre odihna lui Dumnezeu. De aceea se spune deja în capitolul 1 al epistolei către Evrei: „... după ce prin Sine Însuși a făcut curățirea de păcate ...” (versetul 3). Mai târziu citim apoi: „Pentru că se cuvenea Aceluia pentru care sunt toate și prin care sunt toate, aducând pe mulți fii la glorie, să desăvârșescă prin suferințe pe Căpetenia mântuirii lor. Pentru că și Cel care sfințește și cei sfințiți, toți sunt dintr-Unul” (Evrei 2.10,11). Aceste expresii, la care ne-am referit aici, determină foarte clar grupele de oameni pentru care El este activ; și în afară de aceasta găsim și alte descrieri, cum ar fi următoarele: „frați sfinți”, „tovarăși ai chemării cerești”, aceia care „se apropie de Dumnezeu prin El” (Evrei 7.25), aceștia sunt aceia care pășesc în prezența lui Dumnezeu, ca să se închine, sunt aceia care sunt îndreptățiți să intre în Locul Preasfânt prin sângele lui Isus, prin perdeaua ruptă (Evrei 10.19-21). Deci El Își îndeplinește funcția pentru aceia care au fost răscumpărați, care au fost sfințiți prin sânge, ale căror păcate sunt iertate și de aceea nu mai au nici o aducere aminte de păcate; cu un cuvânt: pentru cei sfințiți, făcuți desăvârșiți pentru totdeauna printr-o singură jertfă, Hristos (Evrei 10.1-14). În locul acesta trebuie să fim atenți; căci ne-am înșela singuri, și aceasta în modul cel mai fatal, dacă am presupune, așa cum deseori se învață de către oameni, că noi ar trebui să mergem la un preot, ca să primim iertarea păcatelor noastre. Niciodată Cuvântul lui Dumnezeu nu învață așa ceva; în realitate noi niciodată nu mergem la un preot, ci noi ne apropiem de Dumnezeu *prin* Preot, și anume pe baza faptului că păcatele noastre au fost îndepărtate pentru totdeauna.

Acum ne putem îndrepta privirea spre calificările Sale deosebite pentru această funcție. Așa cum am văzut, El niciodată nu ar fi putut să ocupe această funcție, dacă El nu ar fi fost în același timp Dumnezeu și Om; dorința noastră este acum să privim unele alte însușiri, pe care această epistolă ni le prezintă. Astfel, citim: „Și nimeni nu-și ia singur onoarea aceasta, ci numai cel chemat de Dumnezeu, după cum a fost și Aaron. Așa și Hristos, nu S-a gloriificat pe Sine Însuși, ca să fie făcut mare preot, ci pe Cel care I-a zis: «Tu ești Fiul Meu, Eu astăzi Te-am născut». După cum spune și în alt loc: «Tu ești preot pentru eternitate, după rânduiala lui Melhisedec». El, în zilele întrupării Sale, aducând cereri și rugăciuni stăruitoare, cu strigăt puternic și lacrimi, către Acela care putea să-L mântuiască din moarte (și fiind ascultat, datorită temerii Lui evlavioase), deși era Fiu, a învățat ascultarea din cele ce a suferit; și, fiind

făcut desăvârșit, a devenit, pentru toți cei care ascultă de El, autor al mântuirii eterne, numit de Dumnezeu «Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec» (Evrei 5.4-10).

Cea mai fundamentală dintre toate calificările din pasajul acesta este chemarea Sa cerească. Nimeni nu își ia singur onoarea, nici măcar Hristos. Pentru credincios aceasta este o chestiune deosebit de mângâietoare, că El, Cel care este activ pentru noi ca Mare Preot – El, Cel prin care noi ne apropiem de Dumnezeu -, a fost numit de Dumnezeu Însuși, Cel care este plăcut, și aceasta într-o măsură nesfârșit de mare. Aceasta este una din confirmările funcției Sale, care, așa cum avem voie să adăugăm, nimicește pentru totdeauna orice pretenție la o preoție omenească. Într-adevăr, în poporul lui Dumnezeu toți sunt preoți, ei sunt o preoție sfântă (1 Petru 2.5); dar dacă cineva își revendică dreptul să reprezinte ca preot pe ceilalți credincioși, atunci el trebuie să dovedească că el însuși a primit funcția de la Dumnezeu Însuși. În cazul Domnului nostru preamărit a fost așa, și anume în situații deosebit de serioase; căci atunci când scriitorul epistolei acesteia pune preoția Sa în contrast cu preoția levitică, el spune: „pentru că aceia au fost făcuți preoți fără jurământ, iar Acesta, cu jurământ, prin Cel care Îi zice: «Domnul a jurat și nu-I va părea rău: ,Tu ești preot pentru eternitate după rânduiala lui Melhisedec!’»” (Evrei 7.21). Realmente aici sunt scoase în evidență trei lucruri: cu privire la gloria Persoanei Sale El era Fiul lui Dumnezeu; în gloria funcției Sale El era Preot pentru eternitate după rânduiala lui Melhisedec; și El a fost pus în funcția Sa prin voia lui Dumnezeu.

Venim acum la o calificare de altă natură, pe care El Și-a dobândit-o în zilele vieții Sale pe pământ, când El a învățat ascultarea în ceea ce El a suferit. Cu toate că El era Fiul lui Dumnezeu, El a coborât pe pământul acesta ca Om; și din cauza aceasta și acele experiențe amare, la care se face aluzie aici, când El cu strigăte mari și cu lacrimi a adus rugăciuni și cereri Aceluia care putea să-L salveze. Deja într-un capitol anterior ni se spune, că El a suferit, prin aceea că a fost ispitit (Evrei 2.18); și într-un alt loc se spune, că El a fost ispitit ca și noi, cu excepția păcatului; însă locul acesta de aici se referă în primul rând la lupta Sa în grădina Ghetsimani; când satan I-a pus din greu pe suflet puterea morții și în duhul El a coborât în adâncul morții; când urmare acestui fapt teama Lui era așa de mare, că sudoarea Lui a devenit ca stropii mari de sânge, care cădea la pământ (Luca 22.44). Ca Om El a băut acest pahar amar și drept urmare a fost ispitit în același fel ca noi, cu excepția păcatului; și prin aceasta a învățat prin propria experiență ce înseamnă să suferi, prin aceea că El a fost ispitit ca să poată ajuta aceluia care sunt ispitiți. El a învățat ascultarea în ceea ce a suferit, căci ca Fiul al lui Dumnezeu nu știa ce înseamnă să ascuți, până în momentul când a luat chip de rob și a devenit asemenea oamenilor și în înfățișarea Lui a fost găsit ca un Om, prin aceea că S-a smerit până la moarte, și chiar moarte de cruce (Filipeni 2.7,8). Așadar El a suferit totul în ascultare: El a făcut voia lui Dumnezeu (Evrei 10), și anume în chip desăvârșit, corespunzător desăvârșirii gândurilor lui Dumnezeu. De aceea El, când în necazul Lui amar a strigat către Acela care Îl putea elibera de la moarte, a fost ascultat din pricina evlaviei Lui: Dumnezeu a răspuns la strigătul Aceluia care L-a glorificat în felul acesta prin ascultare desăvârșită.

Aici însă se cuprinde și faptul că El, în ascultare de voia lui Dumnezeu, a suferit toate acele chinuri amare și teama ca de moarte și „a fost făcut desăvârșit”. Cum? Nu în sens moral, căci în privința aceasta El a fost întotdeauna desăvârșit, El, Acela în care Dumnezeu Și-a găsit toată plăcerea; mai degrabă El a fost făcut desăvârșit cu privire la aptitudinea pentru slujba Sa preoțească, așa că El a devenit inițiatorul mântuirii veșnice pentru toți cei care ascultă de El, numit de Dumnezeu ca Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec. Ce mare binecuvântare pentru noi să știm, că prin urmare El nu este unul care să rămână insensibil la slăbiciunile noastre; că pe baza propriei experiențe El poate să Se așeze în slăbiciunile și nevoile noastre și să simtă cu noi, așa că El înțelege și cum să aducă înaintea lui Dumnezeu chestiunea noastră, știind exact ce avem noi nevoie. Chiar dacă oamenii din jur nu ne pot înțelege, și ne

dezamăgesc și nu ne întâmpină cu nici un sentiment de compasiune; la El niciodată nu se întâmplă așa ceva, căci El a mers pe aceeași cărare ca noi și cunoaște fiecare pas al drumului nostru. Preamărit să-I fie Numele!

Cu privire la alte calificări ale Lui, cum ar fi eficacitatea jertfei Sale, adusă o singură dată pentru totdeauna, și durata veșnică a preoției Lui (Evrei 7.23,24,26,27; 9.24-28) vom reveni mai târziu într-un alt context. Ce a devenit clar aici, este suficient să arate cât de minunat se potrivește marele nostru Mare Preot pentru slujba pe care El o îndeplinește în prezența lui Dumnezeu pentru noi.

Vrem acum să ne îndreptăm atenția spre această slujbă, spre lucrarea Sa preoțească. Două sau trei remarci preliminare ne vor netezi drumul spre această parte a temei noastre. Mai întâi: Locul unde El exercită slujba Sa este cerul, nu pământul. Am constat deja, că la începutul acestei epistole El este văzut ca Acela care S-a așezat la dreapta Maiestății în înălțime (Evrei 1.3). Din nou se spune: „Avem un astfel de Mare Preot care S-a așezat la dreapta Măreției, în ceruri; Slujitor al Locului Preasfânt și al adevăratului cort, pe care l-a ridicat Domnul, și nu omul.” Și iarăși: „Deci, dacă ar fi pe pământ, nici n-ar fi preot, fiind aceia care oferă darurile după Lege” (Evrei 8.1,2,4). Ce-i drept, în privința aceasta unii își pun întrebarea, dacă nu cumva El ca Preot a făcut ispășire pentru păcatele poporului. Desigur preotul a făcut aceasta; însă aceasta este din cauză că ceea ce El era nu poate fi despărțit de ceea ce El a făcut. Nu aparținea misiunilor preotului să sacrifice animalul de jertfă, așa că noi am avea voie să mai spunem și că la Hristos nu era o acțiune preoțească, chiar dacă El era Preotul care o exercita. Locurile tocmai citate mai înainte arată foarte clar că lucrarea propriu-zisă a Sa ca preot a început abia atunci când El S-a așezat la dreapta tronului Maiestății în ceruri.

În al doilea rând, El este, așa cum am văzut, Preot după rânduiala lui Melchisedec. Însă preoția lui Melchisedec stă în legătură cu Împărăția de o mie de ani, ceea ce include numele: „... mai întâi «Împărat al dreptății» și apoi «Împărat al Salemului», adică «Împărat al păcii»” (Evrei 7.2). Deci abia atunci, când Domnul va părăsi locul Lui de la dreapta lui Dumnezeu, da, abia atunci când El va fi venit pentru sfinții Săi și va fi revenit împreună cu ei și Se va prezenta în însușirea Sa ca Împărat al dreptății – adevăratul David – și Împărat al păcii – adevăratul Solomon, El va intra și în slujba preoțească după rânduiala lui Melchisedec. Rânduiala preoției Sale continuă într-adevăr să existe, însă în tot timpul de har actual, în epoca actuală, atâta timp cât El rămâne înapoia perdelei rupte, slujba Sa actuală de Preot corespunde mai degrabă slujbei lui Aaron.

Încă o remarcă preliminară: baza preoției Sale este jertfa adusă de El. „... după ce prin Sine Însuși a făcut curățirea de păcate, S-a așezat la dreapta Măririi ...” „... care nu are nevoie, în fiecare zi, ca marii preoți, să ofere jertfe întâi pentru propriile păcate, apoi pentru cele ale poporului, pentru că a făcut aceasta odată pentru totdeauna, oferindu-Se pe Sine Însuși jertfă.” „... nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu propriul Său sânge, a intrat odată pentru totdeauna în Sfânta Sfintelor, după ce a obținut o răscumpărare eternă” (Evrei 1.3; 7.27; 9.12). De aceea și intervenția Sa ca Preot este întemeiată pe utilitatea și eficacitatea acestei jertfe, pe care El a adus-o la cruce. Drept urmare El ca Preot nu are nimic a face cu păcatele noastre. Aceasta este o realitate la fel de importantă pe cât este și de incontestabilă; importantă, pentru că ea retrace întreg fundamentul funcției preoțești omenești, bisericesti. Preoția catolică sau anglicană ar fi totuși de mult depășită, dacă ea ar fi despărțită de problema păcatului; și cu toate acestea în învățătura întregii epistole către Evrei nu este nimic mai clar decât faptul că Hristos ca Preot nu are nimic a face cu păcatul. Așadar El a făcut deja curățirea păcatelor noastre când S-a așezat la dreapta Maiestății în înălțime. Ispășirea pentru popor El a făcut-o deja înainte de a intra în slujba de Preot (Evrei 2.17). El a făcut răscumpărarea veșnică deja înainte să intre în

Sfânta Sfintelor (Evrei 9.12). El a fost jertfit odată, ca să poarte păcatele multora (Evrei 9.27). De aceea aceia care vin la Dumnezeu (au intrare) sunt priviți ca unii care nu mai au cunoștință de păcate (observă: aici nu este vorba de păcat, ci de păcate), ca unii care au fost făcuți desăvârșiți pentru totdeauna printr-o *singură jertfă*, ca unii, de ale căror păcate și fărâdelegi niciodată nu se va mai aduce aminte (Evrei 10.1-18). Acesta este realmente un adevăr fundamental al creștinismului, că păcatele credincioșilor au dispărut pentru totdeauna dinaintea ochilor lui Dumnezeu, și anume pe baza faptului că Hristos le-a purtat odată, prin aceea că a suferit pentru păcate, Cel drept pentru cei nedrepti, ca să ne ducă la Dumnezeu (1 Petru 3.18). După ce păcatele au fost anulate prin sângele lui Hristos, ele nu mai pot fi readuse în amintire; și prin aceasta am devenit capabili pentru intrarea în prezența lui Dumnezeu, pentru intrarea în Sfânta Sfintelor prin sângele lui Isus, ca astfel să stăm înapoia perdelei rupte ca adoratori (Evrei 10.19-22); și numai pentru aceștia, numai pentru noi Hristos exercită slujba de Sa de Preot.

Dacă acum mergem la studiul slujbei propriu-zise ca Preot, constatăm următoarele:

1. El este acolo pentru noi înaintea lui Dumnezeu. „Pentru că Hristos nu a intrat în Locul Preasfânt făcut de mâini, imagine a celui adevărat, ci chiar în cer, ca să Se arate acum, pentru noi, înaintea feței lui Dumnezeu” (Evrei 9.24). El ne reprezintă înaintea lui Dumnezeu. La Aaron nu era altfel, de aceea citim: „Și să iei două pietre de onix și să gravezi pe ele numele fiilor lui Israel: șase din numele lor pe o piatră și cele șase nume ale celorlalți pe cealaltă piatră, după nașterea lor. ... Și să pui cele două pietre pe umerii efodului, ca pietre de amintire pentru fiii lui Israel; și Aaron va purta numele lor înaintea Domnului, pe amândoi umerii săi, spre amintire.” Indicații asemănătoare găsim și cu privire la pieptar. El trebuia echipat cu douăsprezece pietre. „Și pietrele să fie după numele fiilor lui Israel, douăsprezece, după numele lor; ... Și Aaron va purta numele fiilor lui Israel pe pieptarul judecății, pe inima sa, când va intra în sfântul locaș, spre amintire înaintea Domnului, neîncetat” (Exod 28.9-29). În mod asemănător și Domnul Isus ne poartă pe noi pe pieptul Său și pe umerii Săi în prezența lui Dumnezeu, aceasta înseamnă că El ne menține acolo în ordine prin intervenția Sa. Pieptul este un simbol al sentimentelor, umerii vorbesc despre putere. Învățăm din aceasta, că El are capacitatea și puterea care decurg realmente din eficacitatea covârșitoare și permanentă a jertfei Sale; de asemenea El are și inima pentru a ne duce la Dumnezeu, în timp ce intervenția Lui pentru noi este așa de efectivă, că noi putem spune:

*Ca situația noastră să nu fie dezolată,
Te rogi și intervii la Dumnezeul-Tată.*

Nu este o mângâiere minoră pentru noi, ca în călătoria noastră prin pustiu să ne ridicăm privirea în sus și să vedem acolo pe Marele Preot al nostru, care permanent ne duce înaintea lui Dumnezeu și ne amintește că în toate slăbiciunile și răcelile noastre puterea Sa și sentimentele Sale sunt la lucru pentru noi în lucrarea Sa de intervenție în favoarea noastră; că din cauza aceasta situația noastră ajunge înaintea lui Dumnezeu, și anume nu pe baza a ceea ce suntem noi, ci pe baza a ceea ce este El.

Cu ce încredere ar trebui aceasta să ne umple; și va fi așa, dacă privirea noastră este îndreptată nu spre noi înșine, ci spre Marele Preot al nostru. Dacă un credincios sărman, bolnav și slab este aruncat încoace și încolo cuprins de îndoială sub ispitirile lui satan, deoarece el nu mai poate gândi și nici să se roage, el să privească în sus și să fie conștient, că și atunci când el nu se mai poate ruga, Hristos se ocupă de situația lui; și că și atunci, când probabil el se îndoiește, Hristos este la lucru să intervină pentru el. Ah, cât de deosebit de plăcut este să știi că eu sunt purtat pe inima și pe umerii lui Hristos, pe o inimă cu o așa dragoste, că apele mari

nu o pot stinge și râurile nu o pot inunda, și umeri cu o așa tărie, că El poartă toate lucrurile chiar prin *cuvântul* puterii Sale! Faptul că El este prezent înaintea lui Dumnezeu în favoarea noastră, este o mărturie permanentă că păcatele noastre au fost îndepărtate pentru totdeauna.

2. Prin activitatea lui Hristos ca Mare Preot al nostru noi obținem și îndurare la tronul harului și găsim har pentru ajutor la timpuri de nevoie (Evrei 4.16). Așa cum am amintit, Marele Preot stă în legătură cu un popor aflat în pustiu (vezi Evrei capitolul 3 și 4); și la fel și noi suntem în legătură cu preoția în călătorie spre odihna lui Dumnezeu, așa cum și Israel era în călătorie spre Canaan. De aceea și Dumnezeu folosește Cuvântul Său în timpul pelerinajului nostru prin pustiu, ca în inimile noastre să judece tot ce ar putea să ne abată de pe cărarea credinței și să ne ademenească pentru a căuta un loc de odihnă în pustiu. De aceea apostolul spune: „Să ne străduim deci să intrăm în odihna aceea, pentru ca nimeni să nu cadă după același exemplu de neascultare. Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tășuri și pătrunzând până la despărțirea sufletului și a duhului, a încheieturilor și a măduvei, și în stare să judece gândurile și intențiile inimii. Și nici o faptură nu este ascunsă înaintea Lui, ci toate sunt goale și descoperite înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face.” (Evrei 4.11-13). Aceasta ar putea să ne sperie, și chiar ne sperie, dacă am fi lăsați în seama noastră. Însă există un alt ajutor, de o cu totul altă natură, ca să ne ajute în călătoria noastră prin pustiu, și anume preoția. Noi avem un Mare Preot, care a trecut prin ceruri – tot așa cum Aaron a trecut prin fiecare încăpere a Cortului -, pe Isus, Fiul lui Dumnezeu. El a fost ispitit în toate lucrurile ca noi, cu excepția păcatului; de aceea El are milă de slăbiciunile noastre. Prin aceasta Cuvântul aduce la lumină gândurile inimii, apreciază voința și judecă tot ce nu are pe Dumnezeu ca subiect și izvor. Deci în ceea ce privește slăbiciunea, noi avem compasiunea Sa. Desigur Hristos nu a avut dorințe rele. El a fost ispitit în toate, cu excepția păcatului. Acesta nu a jucat nici un rol aici. Însă eu nu-mi doresc nici o compasiune pentru păcatul care locuiește în mine; eu îl urăsc și îmi doresc ca el să fie omorât, judecat fără cruțare. Aceasta face Cuvântul. Pentru slăbiciuni și greutatea cer compasiune; și aceasta o găsesc în preoția lui Isus. Deoarece avem un astfel de Mare Preot, Unul care a suferit și a fost ispitit, și de aceea poate avea milă cu slăbiciunile noastre, noi suntem încurajați să pășim cu îndrăzneală înaintea tronului harului, ca să primim îndurare și să găsim har pentru ajutor în timpuri de necaz, un ajutor la timpul potrivit.

3. Noi avem intrare în prezența lui Dumnezeu, pe baza eficacității sângelui lui Hristos precum și pe baza prezenței Sale acolo ca Mare Preot (Evrei 10.19-22). Noi avem voie chiar să mergem mai departe: locul nostru este înapoia perdelei rupte, și anume pe baza acestei singure jertfe, care a îndepărtat pentru totdeauna păcatele noastre; și deoarece avem un Mare Preot peste Casa lui Dumnezeu, noi avem voie să ne apropiem cu inimi sincere, având deplina certitudine a credinței, cu inimile stropite și curățite de o conștiință rea și cu trupul spălat cu o apă curată (versetele 21 și 22). Acolo unde este Hristos, este și locul adorării noastre, înapoia perdelei rupte; însă noi niciodată nu am fi putut fi acolo, dacă El nu ar fi acolo ca Mare Preot, care a obținut o răscumpărare veșnică.

4. Prin El ca Mare Preot se ridică spre Dumnezeu cântarea noastră de laudă și adorarea. „Prin El deci să-I aducem neîncetat jertfă de laudă lui Dumnezeu, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui” (Evrei 13.15). Ce îndurare de nespus, că noi avem un astfel de Preot, unul care știe să despartă ce este prețios de ce este neprețios, și care de aceea lasă să ajungă în prezența lui Dumnezeu numai ceea ce Îi este plăcut Lui! Așa cum odinioară preoții trebuiau să verifice fiecare dar de jertfă, care era adus, și să respingă ce era pătat, ce nu corespundea cerințelor lui Dumnezeu, procedează și Hristos ca Mare Preot al nostru cu jertfele noastre de laudă. Aceasta nu este o mângâiere neînsemnată, dacă ne gândim numai la neștiința și slăbiciunea noastră; căci desigur noi înșine ar trebui să avem capacitatea de

diferențiere preoțească și să nu amestecăm eșecul nostru, atunci când aducem lui Dumnezeu ceea ce Îi este plăcut Lui, însă ne încurajează mult dacă știm că nimic nu va ajunge înaintea tronului Său, care nu a fost primit și prezentat de marele Preot al nostru. El știe cum să folosească cuțitul preoțesc și trebuie să lepede ce Dumnezeu nu poate primi (Levitic 1.14-17).

5. Încă o dată avem voie să spunem, că prezența Sa permanentă înaintea lui Dumnezeu ca Mare Preot ne dă siguranța că noi vom trece biruitori prin toate greutățile și vom fi pe deplin salvați. „De aceea și poate să mântuiască până la desăvârșire pe aceia care se apropie de Dumnezeu prin El, trăind pururi ca să mijlocească pentru ei” (Evrei 7.25). După ce El a murit o singură dată, El nu mai moare; El trăiește veșnic; și de aceea El are și o preoție neschimbabilă. După ce El S-a preocupat o singură dată cu chestiunea noastră, de aceea El nu o va mai lăsa din mâna Sa; și din aceasta rezultă, că existența veșnică a slujbei Sale și intervenția Sa neîntreruptă, eficace, ne oferă o garanție absolută, că noi nu vom pieri în pustiu; și că, chiar dacă Iosua nu a putut da odihna lui Israel (și mai rămâne o odihnă pentru poporul lui Dumnezeu), Domnul Isus cu siguranță ne va duce la această odihnă prin preoția Sa, deoarece El a biruit moartea și trăiește pentru totdeauna.

Până aici am făcut o schițare a preoției lui Hristos. Să-L privim în această însușire și această funcție, cu siguranță aceasta va umple inimile noastre cu mulțumire și adorare înaintea lui Dumnezeu, că El în harul Său a purtat de grijă mai dinainte pentru noi într-un fel așa de minunat, atâta timp cât noi străbatem pustiu. Lui Israel El i-a dat pe Moise, Aaron și Iosua; nouă dimpotrivă ne-a dăruit pe propriul Său Fiul preaiubit, pe Domnul Isus, pe El, Cel care este strălucirea gloriei Sale și întipărirea Ființei Sale. El ne va duce în gloria Sa, aceasta Și-a propus El și ne-a asigurat-o în Hristos, o asigurare față de noi absolută și fără îngrădiri.

Ce ar trebui să producă la noi privirea la Hristos ca Mare Preot al nostru? „Având deci”, scrie apostolul, „un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile, pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, să ținem cu tărie la mărturisirea noastră.” Și el mai spune: „Să ținem cu tărie mărturisirea speranței neclintite”, și el vorbește și despre faptul că Hristos este speranța noastră dincolo de perdea, ca ancoră sigură și tare a sufletului (Evrei 4.14; 10.23; 6.18-20). Drept urmare aceasta ar trebui să se manifeste așa fel, că noi ne îndemnăm la nădejde, la încredere în El, la loialitate și la perseverență. Hristos este la lucru acolo pentru noi înaintea lui Dumnezeu; de aceea să nu dăm înapoi, căci știm că, cu toată slăbiciunea și neîndestularea noastră, cu toată tăria, activitatea și vrăjmășia împotrivorilor noștri vom trece prin toate pericolele pustiei și vom ajunge în posesia și savurarea odihnei veșnice a lui Dumnezeu.

*Chiar dacă El e-ascuns privirii
Poporul Său dorește cu ardoare
Să vină clipa întâlnirii
Cu Marele Preot, în adorare.
El vine, și în strălucirea cea mai luminoasă,
Poporul Său va fi condus de El acasă.*